

Πρόλογος

Τα δοκίμια αυτού του μικρού βιβλίου δεν προορίζονταν ποτέ για δημοσίευση. Ξεκίνησα να τα γράφω προς δική μου τέρψη – και με την ενθάρρυνση του Τίμοθι Γκάρτον Ας, ο οποίος με παρακίνησε να μετατρέψω σε πλεονέκτημα την ολοένα πιο εσωτερική αναφορά των σκέψεών μου. Αρχικά νομίζω ότι δεν είχα ιδέα με τι καταπιανόμουν και είμαι ευγνώμων στον Τιμ για τη θερμή υποστήριξή του στα πρώτα σκαριφήματα που προέκυψαν.

Είχα γράψει περίπου τις μισές απ' αυτές τις «επιφυλλίδες», όταν έδειξα μια-δυο στους ατζέντηδες μου στη Wylie Agency, όπως και στον Ρόμπερτ Σίλβερς από τη *New York Review of Books*. Ο ενθουσιασμός τους με εμπύχωσε, ωστόσο έμπαινε ένα ηθικό ζήτημα για μένα: καθώς δεν τα έγραφα με προοπτική άμεσης δημοσίευσης, τα μικρά αυτά κομμάτια δεν είχαν το πλεονέκτημα της επεξεργασίας από έναν εσωτερικό επιμελητή – ή, ακριβέστερα, έναν ιδιωτικό λογοκριτή. Όπου μιλούσαν για τους γονείς μου ή τα παιδικά μου χρόνια, για πρώην συζύγους και νυν συναδέλφους, τα άφηνα να λένε. Το κέρδος ήταν η αμεσότητα, που ελπίζω ότι δεν θα προσβάλει κανέναν.

Δεν άλλαξα ούτε αναδιατύπωσα τίποτα από τα πρωτότυπα κείμενα, που γράφτηκαν με τη βοήθεια και τη συνεργασία τού εδώ και χρόνια συναδέλφου μου Γιουτζίν Ρούσιν.

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Ξαναδιαβάζοντάς τα, βλέπω ότι υπήρξα αρκετά ευθύς, ενίοτε ακόμα και επικριτικός γι' αυτούς που αγαπώ, ενώ ως επί το πλείστον απέφυγα συνετά να μιλήσω για ανθρώπους για τους οποίους δεν τρέφω τόσο τρυφερά συναισθήματα. Και δίχως άλλο έτσι πρέπει. Ελπίζω ότι οι γονείς μου, η γυναίκα μου και προπάντων τα παιδιά μου θα βρουν σ' αυτές τις ασκήσεις στοργικής μνήμης περαιτέρω αποδείξεις της αμείωτης αγάπης μου για όλους τους.